

Még csak néhány hét telt el, mióta Berlinben voltunk, de már kurvára nem volt pénzünk. Adri ablakot pucolt, és WC-t takarított abban a kreuzbergi késdobálóban, ahova először kopogott be állásért. 3 euró 50-et kapott egy órára, de csak délelőtt kellett mennie, ha végzett, mentünk a Kaisers-ba, és vitatkoztunk, mit együnk, ő joghurtot akart, én szalámit, ő sárga színű üdítőt, én pirosat. Legtöbbször hagytam, hogy neki legyen jó, mert bucira volt dagadva a csuklója, nem volt hozzászokva az állandó súroláshoz, ablakpucoláshoz, vödörrel ágaskodáshoz, rekeszcipelgetéshez. Rendszerint már a szupermarket előtt letekerte az üveg fedelét, és copfos fejét hátravetve, mint egy hegycsúcsra ért kiránduló nyelte a Punica narancsdzsúzt, aztán piros arccal, lihegve meredt a távolba, és mindig maradt a szája szegletében egy pici narancssárga folt. Én próbaidőn voltam egy friedrichshaini török étteremben, de csak minden harmadik nap kellett mennem, ha tudtam lopni egy kis időt, ettem benn levest. Nem voltam túl ügyes, inkább lelkes.

Azon a pénteken is be voltam osztva, de mielőtt el kellett volna indulnom munkába, még meghívtam magunkat kávéra a Wiener Blutba a két amerikaival, akiknek a hostelben szemben volt az ágyuk a miénkkel. Volt náluk egy maguk készítette Europe album, csak néztük az asztal felett, milyen szórakozottan ragasztgatják bele a magyar ezrest meg öteztrest a Budapest fejezet alá, a Cinetripes prospektus mellé. Láttam, hogy Adri álmélkodik, és tiszta pocsékolásnak gondolja az egészet, összenéztünk, de nem szóltunk semmit, bólogtunk, hogy szép. Brad, a nyurga, szakállas, barna hajú, aki a novemberi hóban zokni nélkül vette fel a kopogós fél-cipőjét, cigipapírt nyalazott, Adrit méregette huncut mosollyal, és egy Johnny Cash-számot dúdolt, Peter, a göndör, szőke, angyalarcú le akart beszélni arról, hogy dolgozni menjek. Nem értettek ezek semmit, a francia Alpokba készültek snowboardozni Berlin után, és csak azt hajtogatták, Babe, you should come with us.

Adri a lelkére kötöttem, hogy bátran egyen-igyon az amerikaiak pénzén, és próbálja elfelejteni az akciós csirkecombot egy időre. Akkoriban még evett húst. Jó, de ha még egyszer sült krumplit kérsz majonézzel, én nem tudom, mit csinálok, válaszolta erre nekem, és a mennyezetre emelte a tekintetét. Na ja. Pommes mit mayo. Egy euróból kijött, és én érdekes módon nem untam, volt egy kis bodega a hostel utcájának sarkán, sok lerobbant ötvenes alkoholista evett ott bratwurstot a søre mellé, oda jártunk, meg néha máshova is. Biztos jószsz, kérdezte, és merő aggodalom volt az arca, sietek, mondtam neki, csak pár óra, otthon találkozunk. Otthon, így hívtuk. Kivágtam az ajtót, visszanéztem, Adri félnék mosollyal kapaszkodott az óriási kávéscsészébe, riadtan pislogott, mint egy babaházból idelopott parányi figura. Féltettem kicsit, pedig tudott németül, de az istennek sem akart megszólalni soha. Angolul nem annyira, bár szerintem nem adták volna el. Mindig lelkiismeretfurdalásom volt, jó-e neki, hogy belerántottam ebbe az utazásba, így tél közepén.

Az étteremben most először találkoztam a főnökkel. A kötényemet hurkoltam a derekamnál, ő meg szemtelenül méregetett egy pult melletti asztal mellől, és mives teáspohárkából kortyolgatta a teáját, török módra. Koszos képű valutázónak nézett ki, nem illett a letisztult enteriőrbe a borostás pofájával meg a suhogós melegítőjével.

Egyre többen és többen jöttek, gyűjtogattam a gyertyákat az asztalon, vittem ki a főételeket négy lapos mellű, melírozott hajú harmincasnak, mindenkinek elcseréltem a vacsoráját, a zajban nem értettem, mit kérdeznek, meg egyébként sem tudtam fejből az étlapot, olyan sokszor még nem engedtek felszolgálni. A többi pincér gyakorta mozdulattal suhant körülöttem, mint valami Mary Poppins-varázslatban, repültek a levegőben a tányérok, tálcák, rajtuk a gratinált spárgák, grillezett padlizsánok, cukkinik, tenger gyümölcsei, csupa divatos, ehetetlen szart rendeltek az emberek, pedig hátul láttam gyönyörű, dönernek szánt borjúhúst, méztől tocsakos baklava-hegyeket. Az egyik felszolgáló mögém lépett, és a söntésbe küldött hamutálat mosogatni. Egész este sikáltam őket, amíg a széttett lábú török begörbített mutatóujjal, lenéző mosollyal, oda nem hívott az asztalához. Hány napot dolgoztál, kérdezte karcos németiséggel. Három délutánt, mondtam neki. Ráérősen elővett a melegítője zsebéből egy gyűrt pénzköteget, lehajtott belőle egy húsz euróst meg egy tízest, rosszat sejtettem. Mára elég volt, monda. Hátranéztem a kávégép mögül bámuló Marie-ra, aki betanított, de ő zavart mosollyal csak megvonta a vállát. Hülye módon boldog lettem ennyi pénztől, amikor elköszöntem, a török azt monda, majd felhív, ha kellek. Sose fogsz többet hívni, gondoltam már a villamoson, ami csak gombnyomásra nyitotta ki az ajtót, nem úgy, mint a pesti, ami kinyílt, mint a harmonika, ha kellett, ha nem. Hideg fényel égtek az önkiszolgáló mosodák, háromdimenziós babakocsikkal száguldoztak a rastahajú párok, komoly arcú emberek bioszatyrokkal és színes keretes szemüvegben mobiltelefonáltak, kód csapott ki a szájukból. Átszálltam az U-Bahnra, a Schlesiisches Tor-nál mindig világított egy grillcsirkés, olyan volt, mint egy apró, meleg céllövölde, mindig úgy képzeltem, megállunk, és lövök Adriak egy csirkét, az volt a kedvenc játékom óvodás koromban, a minikonyha, minisütővel, beletuszkolva a játékgrillcsirke, rögtön egy egész madarat akartam neki, meleget, porhanyósat, ott a hideg fagyban katonákkal megetetni, zsírosra fényezni az állat a tenyeremmel.

Sebastian jóllakott arca úszott be elém, a vasárnapi ezüst étkészletük, Eszti néni berakott haja, az egykedvű tévébekapcsolás, főleg mikor a barátom távirányítóval ráhangosít, valahányszor az anyja beszélgetést kezdeményez, ilyenkor helyette is szégyelltem magam. Már öt napja nem hívott, öt napja sült krumplit ettem majonézzel. A Görlitzer Bahnhofnál volt a hostel, most is ott állt a lépcsőfordulóban a használt metrójegyekkel üzérkedő hajléktalan, de nem szóltott le.

Svéd középiskolás csoport szállt meg nálunk, tömörültek, tolongtak, hangoskodtak, ujaikkal bökdösték a falra rakott térképet, simára borotvált arcú, hirtelenszőke negyvenes férfi magyarázott nekik, tisztára úgy nézett ki, mint ők. A sok közönyös tinédzseracról azt olvastam le, hogy északon a tanár olyan haverféle. Pinto hajlongott a pultban, mint egy buja dél-amerikai növény, próbálta a nyelvével elérni az állat, ahova tegnapelőtt lövetett be egy piercinget, sehogy sem illett egy Frida Kahlo-hasonmáshoz, hiába mondtam neki akkor, csak nevetett rajtam. Ahogy meglátott, ideges lett, és törölgetni kezdte a pultot.

Adrit nem láttam sehoh, kérdeztem, hol van. Hogy nem jól van, hátrament a WC-be. Az ajtó csak résnyire volt nyitva, Brad ott támasztotta a falat, bemenni nem mert. Adri fogta a kagylót, hányt meg sírt egyszerre, ideges lettem, odabenn minden szokatlanul éléssé vált, vakított a csempe, fáj a fehérség. Kinéztem Bradre, Adrienne is sick, monda, azt én is látom, bazmeg, gondoltam magamban, de mondani csak annyit mondtam, yes. Letérdeltem mellé, fogtam a hibátlan homlokát, úgy tartottam, résnyire voltak a szemei, szétcsúszott a jókislányos copfja, úgy éreztem, így is szépek vagyunk, ő a sebesült kislány, én meg az őrangyal. Nem kellett volna, Maja, monda. Mit nem kellett volna, ahogy oldalra dőlünk, kigurultak az egyeurósok a zsebemből. Kaptál borraivalót, próbált mosolyogni, ne azzal foglalkozzál, éreztem, hogy én is kezdek már szédülni. Nem kellett volna a parkban füvet szívni, monda, néma

voltam, elővettem a farzsebemből egy gyűrött papírzsebkendőt, azt vezettem be, simítottam vele az arcát, nyitva volt a szája, zihálva vette a levegőt. Fel bírsz állni, fel, mondta. Az amerikaiak, mert addigra előkerült Peter is, mint egy jenki hadtest, vigyázzban álltak a klozet ajtaja előtt, és sajnálkoztak, hogy nem akartak semmi rosszat, Adri csak azt lihegte, ne bántsd őket, én voltam fasz.

Ledől a pulttól félreeső sarokban elhelyezett kanapén, a románok, akik előző este érkeztek, rosszallóan nézték, ahogy a homlokát belefúrja a viaszpecsétetes huzatba, szép ívben kunkorodott a teste, kábítószerellenes iskolai kampányplakátok jutottak eszembe, meg, hogy elment az esze, sose láttam ilyennek azelőtt, bár másodikban még tüsi zöld haja volt, és Nemeceknek hívta az informatikatanár. Pintótól kértem egy sört, kérdezte, minden rendben van-e. Fáradt voltam és üres, legyintettem csak, aztán végignéztem, hogyan cseréli ki a szokásos fekete hajú lány, szokásos bőrszerkójában a forgató tartóba rakott ingyen képeslapokat, ahogy minden pénteken. Olyan feszes volt a fenekén a nadrág, ahogy hajolgatott, azt hittem, szét pattan. Észrevette, hogy figyelem, és rám kacsintott. Brad ölbe vette Adrit, és simogatta a fejét, tudtam, hogy odavan érte, kérdeztük, mit kíván, inna-e még egy kis vizet. I want a cock, mondta, vigyorba rándult a fiúk arca, no Adrienne you don't want a cock, you want a coke, az orromon jött ki a sör, annyira kellett röhögnöm még így is. Ő is mosolygott, mint a csecsemő, mikor foltok helyett már embereket lát.

Később Brad a karjaiban hozta be a húszgyasba, odafeküdtem mellé ruhástul, egész éjszaka nem bírtam elaludni, hallgattam, lélegzik-e még. Rám borult a hostel-ágyneműk egyenillata, nemzetek fiai, akár egy új világ mesterséges keltetőjében, egyenletes ritmusra vették a levegőt. Én is kezdtem velük együtt lélegezni, mert ettől megnyugszom, és amikor elaludtam, akkor már menni kellett, pedig még korán reggel volt.

A mosdóban az arcomra kentem a fogkrémet, kértem Pintótól egy felsőt, nekem nem maradt már egy tiszta se. Alig bírtam Adrit magához téríteni, húztam rá a csikos pulóverét, sminkeltem az arcát. Jens feleségének villásreggelije Potsdamban. Muszáj volt kimenni, két napunk maradt a hostelban, számítottam rá, hogy néhány napig majd ott aludhatunk. Átmenetileg. Egy óra út, Adri kifejezéstelen tekintete, arcomnak futó fák az ablakból. Egy öreg punk hiénához hasonlító kutyája a térdemnek döntötte a fejét, odakinn eső szitált.

Aztán egy másik világba csöppentünk, takaros vasútállomás, karácsonyi díszrel felfuttatott narancssárga házak, Jens bárgyú, mi sem sejtő mosolya, óvatos indexei a kanyaroknál, a sok kérdés, amire mind nekem kellett válaszolni, míg Adri behunyt szemmel kuporgott a hátsó ülésen. Jens örömmel nyugtázta, hogy hordom a rikitő piros termopulóvert, amit a múltkor nekem adott, megkérdezte, finom volt-e a Dániából hozott keksz, finom volt, köszönjük, mondtam, és magamban hozzátettem még, hogy az első nap felfaltuk az összeset.

A Sonntag Brunch-on a molett Kristin, Jens felesége ült az asztalfőn, mellette a mamája, mint egy kimustrált jósnő. Jens mondta még korábban, hogy Kristin szerelemgyerek, sosem ismerte az apját. Odaadtuk neki az S-Bahn állomáson vett cserepes növényt, és igyekeztünk kedvesen érdeklődőnek mutatkozni, bár hánytam volna, ahogy elém tölték a pezsgőspoharat. Adri üres kalácsot eszegetett, félszegen mosolygott, az asztal túlsó feléről szerváltam neki egy kis narancsdziszt, hogy vér gyűljön az arcába. Kristin anyja kimustrált madame módjára csettintgetett a pincéreknek, de szerencsére az egész nem tartott sokáig, és szétszéledt a sok irritálóan kiegyensúlyozott, ártalmatlan német.

Jens mindenáron be akart minket mutatni a szüleinek a potsdami városnézés előtt, nem örültünk neki, de nem volt más választásunk. Olyan szürke, négyemeletes blokkház volt, akár nálunk is lehetett volna, csak itt szelektív kukák voltak, és minden erkély úszott a karácsonyi égősorokban már november közepén. Szorongtunk az ajtó előtt. Herzlich willkommen, tárta ki egy alacsony, szemüveges, madárformájú nő az ajtót, mögötte egy kemény kötésű, fekete szőghajú, sűrű szemöldökű, szúrós tekintetű idősebb ürge állt, a mellkasán feszült a melegítőfelső, boxedző volt valamikor. Jens elég hitványul nézett ki mellette, biztos voltam benne, hogy az apja így hetven felé is lenyomná.

Mondta a madárkölsejű nő, hogy a cipőnket tegyük ki az erkélyre, mert tiszta sár, és majd ad kafét, hogy lesúrolhassuk, ezt a perfektséget, gondoltam magamban, és feszültem, mint egy túlfújti lufi.

Seid Ihr Schülerinnen, persze, mondtuk, otthon egyetemisták vagyunk, ide dolgozni jöttünk, van munkánk, igen, hát sajnos nem sokat keresünk, tiszta piszokság, kihasználnak benneteket, Adri is kinyögött pár kifejezést, ültünk egy ódivatú szobában, teasütemény, kávé ittunk, csak a boxkupákat próbáltam nézni, mellettük ott volt egy sötét hajú kislány képe, Jens mondta, hogy a húga, aki azóta elmúlt harminc, és most épp egy metróvezetővel jár. Milyen szép, ahogy biciklizik azon a fekete-fehér képen, nem akartam beszélgetni, csak csöndben lenni, bámolni, örültem, hogy Adri mellettem ül, és összeérnek a térdeink. Nem tudom, hogy került elő az a pénztárca, én csak meredtem a falra, Adri szürcsölte a teát, Jens beszélgetett az apjával, és akkor egyszer csak előttem volt egy ötveneurós, kemény, ropogós, na kislányok, hogy vegyétek csak el, igazán, nekik nem számít, a Madárnő másik kezében ott volt a cipőkefe is, hogy akkor most le is súrolhatjuk a cipőnket. Mondtam, hogy nagyon kedves, de nem fogadhatjuk el a pénzt. Erőszakos volt, tipegett a nyomomban, éreztem, hogy nem sokáig bírom már ki, hogy ne sírjak. Jens motyogott, mondtam Adrinak, most menjünk ki az erkélyre. Súroltuk a bakancsokat, csak vakartam a sárt mechanikusan, az utcáról török rap szólt egy ősrégi Volvóból. Tolult a szememben, aztán már hullott a könnyem, le a sáros bakancsra, nem bántam. Jens kijött és segíteni próbált, lefelé néztem, a szemét nem, a kezét bírtam csak, és mondtam, hogy nein. Aztán már nem volt olyan sáros a cipő, bementem, aztán ki az előszobába, venni a kabátomat, Jens meg Andi utánam, nyomukban a Madárnő sok aprót lépve, tanácstalanul ropogtatva a papírpénzt. A boxedző mosolygott, akartam, hogy kimentsen ebből, de csak az ablak mellől cigarettázva nézett utánunk. Az autóban is sírtam, nem jutott eszembe németül, hogy megalázó. Jens mondta, hogy most elmegyünk a Sanssouci-kastélyba, és elfelejtjük ezt az egész kellemetlenséget, kifelé néztem az ablakon, szerettem volna, ha Adri magához tér, és helyettem beszél, de a visszapillantóból láttam, hogy ő is bőg hátul, ne bőgj már, rivaláltam rá, amikor Jens kiszállt és megnézett valamit az autógumin.

A Sanssouci tele volt ázsiai turistákkal, automatikusan mentem a termeken át a fülelssel, Jens nagy zavarban volt, de összességében elég jól bírta. Kinn a parkban rágyújtott, és akkor én megláttam azt a kis kínai pavilont, a szürkére dermedt fűvön párosával szétszórva az esőkabátban pózoló ázsiaiakat, és hirtelen úgy éreztem, valahol messze vagyok, egy távoli kultúrában, aranyszobrokat fogok átölelni, bőség és boldogság lesz osztályrészem majd nem olyan sokára egy új esztendőben, és akkor odafutottam a pagodához, akartam, hogy a sárga szobrok melegséget okádjanak, aranyos csillogásba vonjanak engem is, megkínáljanak teával, mert csak a fázás meg a köd volt belül, úgy éreztem, ki fogok hűlni és megkövülnök, bevon a sötétség, kikezd az éhség. Voltak oszlopok térdelő szobrok, izzón valóságosak, azok közé kuporodtam, fogtam őket, olyan hidegek voltak, sütötték a tenyerem. Delet éreztem, világosságot.

Éreztem, hogy megérintik a vállam, nincs már tiszta bugyink holnapra, mondta Adri, és elnevette magát. Mézillatú volt a keze, úgy láttam, nem is fekete a pufigzsekije, hanem aranysárga, és akkor kiment belőlem a fázás.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Tóth Marcsi

Látó Szépirodalmi Folyóirat